

Ngày Lâm ra trường, mẹ anh lên dự lễ mãn khóa. Bốn năm về trước, khi Lâm nộp đơn nhập học Trường Võ Bị Quốc Gia Việt Nam, mẹ anh thất vọng và buồn, bao nhiêu mơ ước, hy vọng ở Lâm trước ngưỡng cửa đại học, phút chốc tan biến. Mẹ anh buồn và giận lắm, nhất là mỗi khi nghe anh triết lý ngang bướng về cuộc đời: Anh không mơ giàu sang, không thích cuộc sống an nhàn, buồn chán, "sáng vác ô đi, tối vác về", không mong có chữ "Sĩ" hay "Sư" "đặt trước tên, không cần phải là bác sĩ, dược sĩ, giáo sư, luật sư, hay kỹ sư, Với anh, tất cả chỉ là hình ảnh của một đời sống buồn chán, bình thản, không đáng sống. Lâm ao ước một đời sống hào hùng, sống động, đầy thử thách và nhiều cảm giác mạnh. Lâm nuôi mộng "làm tướng". Mỗi khi nghe nói đến "làm tướng", mẹ anh thường gằn giọng:

-Tướng cướp!

Ngay từ ngày bé, Lâm đã thích xem phim chiến tranh, mạo hiểm, thích đọc truyện Tam-Quốc, Hán-Sử-Tranh-Hùng, mê hình ảnh Triệu Tử Long, máu nhuộm đỏ chiến bào, một mình một ngựa phá vòng vây và yêu nét hào hùng của tráng sĩ Kinh-Kha, một đi không trở lại. Anh thích hoạt động Hướng Đạo, thích mặc đồng phục, đi rừng, cắm trại và thuộc lòng những bài sử oai hùng của Quang Trung, Lý Thường Kiệt. Câu thơ trong "Chinh Phụ Ngâm" mà lúc nào đọc lại, vẫn làm anh rạo rức:

*"Chàng tuổi trẻ vốn dòng hào kiệt
Xếp bút nghiên theo việc đao cung"*

Đó là yếu tố và lý do tại sao Lâm chỉ có một con đường duy nhất để chọn cho đời anh, Trường Võ Bị Quốc Gia và Võ Nghiệp.

Rồi một đêm khi trời gần sáng, Lâm lặng lẽ chui ra khỏi chăn màn, kéo cái xách tay nhỏ dẫu dưới gầm giường, anh âm thầm leo từ lầu hai xuống. . . trốn mẹ để đi, đi theo đời võ-nghiep!!!

Ngày Lâm mãn khóa, mẹ anh không còn buồn và giận nữa khi nhìn sự trưởng thành vững chắc của Lâm. Nhìn nét hiên ngang của các sinh viên sĩ quan trong bộ đại lễ, kiếm đeo dài bên hông như những võ tướng thời xưa. Nhìn khung cảnh trường Võ Bị oai nghiêm và những tân sĩ quan đầy nhiệt huyết với lời nguyện: "Luôn luôn nuôi chí hiên ngang", "Tự Thắng Để Chỉ Huy", "Chúng tôi không thêm an lạc dễ dàng, mà chỉ khát khao gió mưa cùng nguy hiểm". Mẹ anh vui và hãnh diện với mọi người, mặc dù trong lòng vẫn ái ngại cho con đường anh đi, con đường hứa hẹn nhiều cam go, thử thách và những gian nguy. Nhất là lúc bấy giờ cuộc chiến Việt-Nam đang ở thời kỳ khốc liệt, nhiều trận đụng độ cấp sư đoàn và quân đội Việt Nam Cộng Hòa đang hành quân vượt qua biên giới Lào. Hàng ngày báo chí đăng tin chiến sự, cùng sự tổn thất sinh mạng hai bên, ở trang đầu, chạy hàng chữ lớn. Lâm nhìn thấy trong mắt mẹ, những tròng mền tròn

lẫn lo âu. Trong buổi tiếp tân của trường dành cho thân nhân các tân sĩ quan, mẹ anh ái ngại hỏi :

- Con đã biết đơn vị chưa?

Lâm khoe chiếc nón beret nâu đã mua từ hai năm trước :

- Con tình nguyện Biệt Động, đã có tên trong danh sách. Mai con ra phố với mẹ, khỏi phải chọn đơn vị.

Mẹ anh ngần ngại:

- Sao ở Sài-Gòn người ta đồn con đi... "lính thủy đánh bộ"?

Lâm cười:

- Đồn Nhảm! chắc mấy thằng Việt Cộng nằm vùng.

Mẹ anh kể:

- Mấy hôm trước ở Sài Gòn, mẹ đi xem bói, thầy nói số con tốt lắm, số đào hoa, nhiều may mắn, nhưng thăng trầm, số hoạch phát, hoạch phá, có sao văn quân và tướng quân chiếu mệnh, nếu con theo văn sẽ phát văn, theo võ sẽ phát võ, sau này làm lớn lắm, có lẽ đến quan ba lặn... Lâm bực tức cắt ngang:

- Thầy thầy bói nào nói láo mẹ để ăn tiền! Về Sài Gòn mẹ chỉ con, con... bẻ răng nó! Xuất thân từ trường Võ-Bị, một là xanh cổ, hai là đỏ ngực, lên tướng, làm gì có chuyện làm lớn lắm, đến quan ba lặn!

Bây giờ đã ba mươi năm trôi qua. Cuộc đời Lâm đã trải qua những thăng trầm, có may rủi, có hoạch phát, hoạch phá, có lên voi xuống chó như lời người thầy bói năm xưa nói vu vợ, mà đúng! . . . Đúng thật! Lâm làm lớn lắm! chỉ tới được "quan ba". Nếu ngày ấy, thầy nói vu vợ thêm vài câu: ". . . theo võ sẽ phát võ, chắc làm lớn lắm, đến bán Phở lặn. . ." thì chắc hẳn hôm nay Lâm phục thầy lắm! phục sát đất, tâm phục, khẩu phục. Nếu thầy còn sống bất cứ nơi nào, hang cùng ngõ hẻm, anh cũng tìm đến để bái thầy, còn như thầy đã mồ yên, mả đẹp ở đâu, anh cũng cố tìm ra, để đem con gà, bát cơm, quả trứng cúng thầy.

Bây giờ Lâm bán Phở, chẳng biết là điều may hay rủi, vui hay buồn của đời anh?

Mộng hải hồ đã lỡ dở, mộng "tướng" không thành, "sĩ" thì chẳng có, "sư" cũng đã hết! Lâm chỉ còn cái duyên bán Phở. Buồn vui theo nỗi Phở....!!!

Bán Phở! không biết là duyên, hay nghiệp của Lâm? Từ xưa, có bao giờ anh nghĩ rằng có ngày anh đi bán Phở. Lâm là người ghét ăn Phở, nói đến phở là anh lắc đầu:

- Ăn món lỏng bồng nước, với bột luộc, với vài miếng thịt lợn nhón, lều bều, thà nhịn đói, về nhà ăn cơm nguội, nước mắm ớt, dưa chua, còn sướng hơn.

Đúng là ghét của nào trời trao của ấy, bây giờ chung quanh Lâm là Phở, từ sáng đến chiều chỉ thấy Phở, những Phở là Phở, ngày nào cũng ăn Phở, ăn mãi đâm

Vũ Lâm

Chuyện Vui Buồn

Bán Phở

*Tặng anh Vần vầu
anh bán phở già. .
bây giờ bán ở đâu. . . ?
có ngồi rặn bên bờ sông lạnh?
nhìn cứ. . . trời lạnh quanh?
Oanh!*

ghiền, không ăn không chịu nổi. Có hôm Lâm tự nhủ lòng :

Hôm nay nghỉ ăn Phở một ngày xem sao! Thế rồi, kẻ bưng qua, người bưng lại, hương thơm bốc lên nghi ngút, mùi hành trần, nước béo thơm phức. . . , Lâm cầm lòng, nuốt nước miếng nhìn thềm, được đến chiều cũng yếu lòng, mủi dạ. . . anh phán ngay cậu nhỏ giúp việc một câu:

- Làm tao một tô vừa vừa, đủ thứ, hầm bà lằng sảng cấu, xuống câu sấu cắn.

Bán Phở! chắc là nghiệp dĩ của Lâm! ma đưa lối, quỷ dẫn đường. Buổi sáng hôm ấy nghỉ việc. Lâm đưa vợ đi vòng vòng ăn trưa, chẳng biết trên mặt vợ anh có hấp lực, ma lực, hay lộ vẻ mót làm ăn, buôn bán. Bà chủ tiệm mon men đến bên vợ anh làm quen, xầm xì nhỏ to. . . Chẳng trách ai được, lỗi tại Lâm! “lỗi tại tôi mọi đường”, anh đã “ừ”, anh chỉ tiền, anh quyết định. Lâm có thói quen quyết định mọi việc theo kiểu “vô-biên”, nhanh, gọn, độc lập và liêu lĩnh. . . được ăn, thua chịu, không hỏi ý kiến một ai. Lâm vẫn nhớ lời vị tướng chỉ huy trưởng, dặn dò các tân sĩ quan trong ngày mãn khóa, về “quyết định” và “thi hành quyết định” của một sĩ quan chỉ huy quân sự:

“Một khi đã quyết định, thì phải cương quyết thi hành quyết định của mình. Không nên thay đổi quyết định nếu không có những lý do chính đáng, vì nếu các bạn giữ nguyên quyết định mà gặp thất bại, thì sự thất bại đó thường nhỏ hơn, hoặc ít chua cay hơn thất bại mà sự thay đổi vô cơ các quyết định đem lại cho các bạn”.

Có lẽ câu này chỉ đúng trên chiến trường, nhưng không đúng lắm trên thương trường!

Lâm đã mua tiệm một cách vội vàng, phải nói là ẩu. Anh tin lời thành khẩn của vợ chồng chủ tiệm: “Chúng tôi là người đi đạo. . .”, sau này một người bạn đã sửa anh: “Bạn lầm rồi, Bạn nên tin người có đạo, chứ không phải người đi đạo”.

Một khi tiền đã cầm thì người cũng xa chạy cao bay, để lại sau hậu trường là một tiệm Phở nhập cảng từ Việt-Nam mà sở Y-Tế đang gửi giấy đòi đóng cửa vì tiêu chuẩn vệ sinh. . .Ồi! những tô phở ngày xưa, ở tiệm này, đã nhiều lần Lâm cao hứng gửi gắm vào dạ đây! . . .

khuất mắt, có sao đâu! anh vẫn còn khoẻ mạnh đến hôm nay!

Vạn sự khởi đầu nan, bắt đầu từ đóng cửa sửa chữa, tổng vệ sinh, xin lại giấy phép vệ sinh với chữ “A” rồi ra mắt bà con. Mỗi khi khổ cực, mệt mỏi, Lâm vẫn thường an ủi:

- Từ nay, ngân sách quốc phòng Hoa Kỳ có cắt giảm, hãng xướng có dọn ra giữa sa mạc để làm máy bay, hỏa tiễn cho rẻ, hay có bán “sale” cho ai, mình vẫn cầm dùi ở San Diego này. Từ nay mỗi ngày

không còn phải “hai” với “ba”, “how you dun” với “Tao đẩy very well” với con cháu chú Sam, thiếu tình người, thiếu môn học công dân giáo dục, đức đức trong chương trình tiểu học và trung học. Không còn những buổi họp để kèn cựa nhau, ăn trộm “program”, sửa đầu, sửa đuôi để được “review” tốt, cuối năm lên vài ngàn lương. . . Cũng không còn lo ngại những cơn bốc đồng kiểu “vô biên” của Lâm, ném programs, tài liệu, giấy tờ vào bàn “boss”. . . “You are ass hole! . . . I quit”, rồi về nhà nằm co, sợ không đủ tiền trả ‘Bill’.

Bắt đầu một nghề mọn, nghề tay chân, nhưng đầu óc được thanh thoi. Tưởng dễ, nhưng không phải vậy! Bắt đầu vào nghề là bắt đầu của hàng trăm những khó khăn, phiền toái, rắc rối.

Đầu tiên là nấu Phở, làm sao nấu cho được nổi nước lèo ngon?

Lâm gửi thơ và điện thoại đi khắp nơi cho bạn bè, gòn gọn là:

- Tao bán Phở, gửi công thức, dẫn giảng và chi tiết cách nấu về tao gấp. Nếu cần bay qua đây, tao chi tiền vé. . .

Vài ngày sau, Lâm có đủ loại công thức từ khắp nơi gửi về, phở Hồ, phở da đen, da đỏ, phở tàu bay, tàu bò, tàu chiến, phở cứng, phở mềm, phở chín nút, phở bù. Anh vẫn ca ngợi: “Chỉ có anh em “Vô-Bí” mới thương nhau, cho nhau tí “Phở”, chứ mọi người, thương thì. . .dầu như dẫu. . . kít”.

Nhiều công thức quá, đâm ra lúng túng, “tẩu hỏa nhập ma”. Vợ chồng Lâm chẳng xài công thức nào trọn vẹn, cứ suốt ngày cân, đo, thử, ném và đổ. Nếu méo mó nghề nghiệp mà dùng đến “statistical process control”, với từng đó công thức, pha trộn từng đó gia vị, phải thử đến $nCr = n!/r!(n-r)!$ lần, nghĩa là phải đổ đi hai ba trăm nồi mẫu! Có lẽ chưa mở tiệm đã cụt vốn!

Lẽ dĩ nhiên lúc đầu có nhiều khuyết điểm. Như lần đầu tập bán khẩu Garant M1, trên thêm bán năm mươi thước, tám viên đạn bay lên trời, chẳng tìm thấy dấu vết trên bia, bắn chim? nhưng sau những lần điều chỉnh biểu xích, đưa tam giác xạ kích điểm vào tâm, là bắn đâu trúng đó. Tìm mãi, học mãi, thử mãi, cuối cùng nồi phở cũng lên được hàng “cao thủ”.

Mở quán ăn, đúng là “Làm dâu trăm họ”, nhất là cô dâu mới, còn non dại. Những ngày đầu vợ chồng Lâm cứ phải vênh tai, trở mặt mà nghe những chê bai nặng nhẹ. . . Thôi thì: Bánh nhiều, bánh ít, bánh mềm, bánh cứng, mặn, lạt, nặng mùi, ít mùi. . . Ai nói cũng phải ừ. . . ừ, dạ. . .

Hai vợ chồng đi dự tiệc ra mắt ban chấp hành hội “Ve Chai”, hội viên toàn là những tay nhậu sừng sỏ, bạn bè đông vui, chén thù chén tạc, ông chồng say mềm đi không vững, xiêu vẹo, chân nọ đá chân kia, mọi người phải đưa ra xe để bà vợ lái về.

Về tới nhà bà vợ cũng phải dìu chồng lên đến tận phòng, thả xuống giường là anh chồng nằm vật ra ngủ thẳng cẳng. Buổi sáng, hai vợ chồng thức dậy, lúc ngồi bàn ăn sáng.

Vợ hỏi:

- Đêm qua anh ngủ ngon không?

Chồng:

- Anh ngủ ngon giấc lắm, chỉ tội đêm phải dậy đi. . . mấy lần thôi. . . Nay em à! Tại sao em không kêu thợ tới sửa mấy cái đèn trong toilet nhà mình đi, để tối chẳng biết đường đâu mà mò?

Vợ:

- Úa! đèn trong toilet đâu có hư!

Chồng:

- Có mà, tối qua anh mở cửa bật hoài nó có lên đâu, anh phải mò mò làm đại.

Bà vợ:

- Thôi chết tôi rồi ông ơi!!!! Tủ quần áo của tôi. . .

Bây giờ nghề đã khá, không còn nghe nhiều chê bai, giảng dạy như xưa, nhưng lại bắt đầu những buồn vui với khách. Trăm khách, trăm kiểu cộ khác nhau, từ chỗ ngồi đến cách ăn uống, người thích ít bánh, người thích ít thịt, người thích nước béo, người thích nước trong. Mỗi người gọi phở một cách khác nhau:

- Tái nạm về dòn, ít bánh.

- Chín gầu gân, hành trần, nước béo.

- Tái chín gân sách, nhiều bánh, nước trong.

Có ông khách quen mỗi lần gọi: Cho tô tái gầu, ít bánh, ít thịt. Lâm vẫn cười thầm, nếu ông khách nào đến ăn phở cũng gọi,

“cho tô đặc biệt, không bánh, không thịt, không nước”. Nghĩa là chỉ có tô không thì chắc kẻ bán phở này lời và sướng biết mấy!! Ngược lại cũng có dăm ba khách quen, mỗi lần gọi phở là nhân viên chạy hụt hơi, nào là tái riêng, giá chín, hành trần, nước béo, hành dấm v.v... Cũng may, mấy vị khách này chưa học đến tuyệt chiêu của cách gọi phở, phải là:

- Cho tô đặc biệt, tái chín, nạm, về dòn, gầu dòn, gân, sách, tái riêng, giá chín, hành giấm, hành trần, nước béo, ớt sa tế, nhiều rau, nhiều bánh, nhiều thịt, nhiều nước. . . ít tiền.

Có như vậy chủ tiệm mới chào thua và chờ vợ nọ.

Một buổi sáng, vừa mở cửa tiệm, hai nhà sư xăm xăm bước vào. Bà chủ vốn dĩ mộ đạo, chấp tay ra đón, vừa định ngỏ lời: thưa thầy tiệm chúng con không

Trắng, Đen

Một anh chàng nổi tiếng ăn nói lấp bắp, hồ đồ lại vô duyên. Đi đâu, ở đâu, hễ mỗi lần mở miệng nói chuyện là bị “chúng chửi”. Một hôm anh đi dự tiệc trong một nhà hàng sang trọng mà tất cả thực khách đều lịch sự, quý phái. Ngồi cạnh một cô gái xinh đẹp, đáng điệu hiền lành, dễ thương lại ít nói. Anh chàng loay hoay mãi không kiếm được lời bắt chuyện làm quen. Tự biết mình kém khoa ăn nói và vô duyên nên đã nhủ lòng . . . phải cẩn thận, dè dặt từng câu . . . đừng làm mất lòng người đẹp, không khéo lại bị ăn chửi. Đắn đo mãi anh mới quay sang hỏi chuyện cô gái :

- Cô. . .gì. . .oi!. . .sao. . . da cô trắng dzậy?

Cô gái hơi bị bất ngờ nhưng vốn dễ chịu nên vẫn dửng dưng trả lời :

- Dạ!. . . tại vì em ít đi ra đường lắm, với lại đi đâu em cũng đội nón, che mặt và đeo găng tay, không thích phơi nắng, cứ ở trong mát hoài nên trắng vậy đó thôi.

Anh chàng tỏ vẻ ngạc nhiên, mở to hai con mắt quay sang cô gái buột miệng hỏi:

- Cô nói gì lạ dzậy kia? “của tui” nó ở “trong mát” hoài mà sao nó vẫn đen ???

bán món chay thì một nhà sư đã đồng dạng ngay từ cửa:

- Cho tô đặc biệt, nhiều gầu, nước béo..!!! Thế là ngày hôm ấy khách khứa đông như ngày hội, anh em chạy gôn tất tưởi, nước lèo hết, phở hết, thịt hết, chén bát chất đống, không kịp rửa. Đa tạ hai nhà sư. Mãi sau này Lâm mới biết, có phải tu hành được phép ăn mặn, chỉ bắt đầu thọ chay từ lúc đúng Ngọ, 12 giờ. Những ngày hôm sau, mỗi sáng ra mở cửa, bà chủ cứ ngẩn ngơ như ngóng đợi ai? có lẽ mong nhà sư áo vàng . . . đến mở hàng?.

Chỉ riêng việc quảng cáo trên các tuần báo Việt ngữ cũng đã gây nhiều bất đồng, cãi vã trong gia đình. Gần một năm nay, lúc nào vợ Lâm cũng cần nhằn:

- Mang tiếng văn hoa, chữ nghĩa mà có mấy câu quảng cáo dạn không nổi, quanh đi quẩn lại vẫn chỉ có tên tiệm với địa chỉ, để giấy trắng, tốn tiền, vô ích. . . Lâm vẫn bịt tai, giữ vững lập trường gân cổ cãi:

- Không lẽ em muốn tôi bắt chước âm điệu cổ điển, huê vốn, như mọi quảng cáo khác. Có ai đại dột quảng cáo tiệm mình là:

- “Phở không thơm ngon, không hợp khẩu vị, bánh phở khô, không ngò gai, không húng quế quanh năm, café Mèo hạng bét, nhạc Pháp tào lao, bãi parking chật hẹp, tiếp đãi cà chớn.”

Nếu không ai dám, việc gì tôi phải quảng cáo dài dòng, kể lể lời thôi cho hao tổn

giấy mực, để trắng cũng là một cách quảng cáo gây chú ý độc giả. Giải thích của Lâm vẫn chưa làm hài lòng vợ, lâu lâu nàng cũng đi lẻ với mấy ông làm báo . . . cho đầy trang.

Trong cái buồn có cái vui! Sau gần một năm, số khách quen của tiệm đông dần, đa số khách lớn tuổi, đứng đắn. Để ý lắm Lâm mới biết số khách trẻ, học sinh, sinh viên. . . vắng dần. Tìm hiểu, gạn hỏi nhiều người, sau cùng anh mới biết nguyên do. Một anh bạn trẻ, con người bạn thân đã thành thật tâm sự:

- Thưa bác, Phở ngon lắm, tiệm trang hoàng đẹp, nhưng chúng cháu đến không được thoải mái, ăn phải trả tiền mà đến phải thưa, về phải chào, nên tụi cháu rủ nhau đi tiệm khác.

Thì ra, từ ông nấu phở, đến thợ bưng, cho đến bà chủ ngồi cashier, tất cả tuổi đã ngũ tuần, hèn chi các cậu nhỏ xa chạy cao bay, để thoát cảnh vừa phải trả tiền vừa phải “thưa bác”, “thưa chú”. Đã đến lúc các ông già phải về hưu, hay rút dần vào bếp, để kêu gọi giới trẻ đầu quân, may ra mới cứu vãn được tình thế. Dẫu sao, đó cũng là điều đáng mừng cho dân Việt lưu vong. Giấy rách vẫn giữ được lề. Đến bây giờ, trên cái xứ tạp nham, hợp chủng này, các bạn trẻ vẫn giữ được ít nhiều phong tục, tập quán tốt “trên kính dưới nhường”.

Tưởng rằng mọi việc êm xuôi, cứ đà này, Lâm tiến nhanh, tiến mạnh. Đâu ngờ, tai hoạ đến từ khi tờ niên giám điện thoại của Phòng Thương Mại Việt Miên Lèo phát hành. Một sự lầm lẫn quái ác, số điện thoại của tiệm, được thay thế bằng số điện thoại nhà. Bắt đầu từ sáu giờ sáng hôm ấy, chuông điện thoại đầu tiên đánh thức mọi người, từ vợ chồng, con cái, đến bà mẹ già đã ngoài tám mươi:

- Phở Tùng Mở cửa chưa?

Rồi từ đấy, mỗi ngày, từ sáng sớm đến chiều tối, điện thoại reo liên tiếp:

- Mấy giờ mở cửa. . . ?

- Hôm nay có cà-ri dê không. . . ?

- Làm dùm 3 cái đặc biệt togo, 5 phút nữa tới lấy. . .

- Hôm nay có cần rau quế không. . . ?

- Ông có cần người làm không. . . ?

Nhiều khi cả nhà đã lên giường vẫn còn điện thoại:

- A lô. . . Phở Tùng. mấy giờ đóng cửa...?

Mỗi lần chuông reo, bà cụ tám mươi tuổi lại hốt hoảng, ú ớ. . .! Những ngày đầu Lâm còn kiên nhẫn trả lời:

- Xin lỗi, ông gọi lầm số, đây là tư gia không phải phở Tùng.

- Bà vui lòng quay số. . . đây là nhà riêng. Bực tức quá Lâm gắt:

- Lầm rồi cô ơi. . . đây là nhà tôi.

- Lộn rồi ông. . . lịch in sai rồi. . .

- Lầm rồi cha nội. . . Quay số 282. . . chửi. . . thẳng in lịch.

Lâm gọi ông chủ tịch cơ quan in lịch than phiền, cũng chẳng giải quyết được gì, điện thoại vẫn reo ngày đêm. Sau những lần nóng giận, nặng lời, Lâm thấy áy náy, bứt dây động rừng, dây mơ, rễ má rồi

cũng quen biết cả. Mấy hôm sau, một sứ giả của Phòng Thương Mại Việt Miên Lèo gọi tới cầu hoà, ngài phân trần, xin lỗi, nghe rất hợp tình, hợp lý, sau đó, bằng ngôn ngữ nửa Việt, nửa Mỹ, ngài kết luận:

- Cái “sồ lú sần” của chúng tôi là ông vui lòng đổi số phôn nhà, “forward” số phôn cũ ra tiệm. “Bi di nét” nhỏ thôi chắc cũng không thiệt hại lắm đâu. Chúng tôi làm “bi di nét” to lắm, đến ba triệu. . .

Nghe đến “to lắm”, Lâm nổi giận: “to” thì vợ ông hưởng, con ông nhờ, mắc mớ gì đến tôi! nào có ai tra hỏi mà phải khoe. . . to với nhỏ!

Dò hỏi mọi người trong cộng đồng, cuối cùng Lâm mới biết, vị sứ giả chính là ngài chủ tịch Phòng Thương Mại Việt Miên Lèo, một nhân vật tiếng tăm trong cộng đồng, chẳng biết tiếng tốt hay xấu? nhưng theo đa số thì xấu nhiều tốt ít, một “public figure” đại xà bàng của cộng đồng người Việt tại San Diego. Ôm nhiều “Title” nghe kêu và khiếp đảm lắm, như Trưởng Cơ Sở MT, Chủ Tịch Ủy Ban Liên Kết Đánh Trâu, Giám Sát (nhân) Trưởng, Chủ Báo, Chủ Đài, chủ Độ. . ., Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Ôm Tiên Lương Gạt Đồng Hương MT, chủ nhà máy giặt tiền MT, chủ hàng trăm “apartement”, chủ công Ty gửi tiền làm ăn với Việt Cộng. . . chủ địa ốc ma, Chủ. . . Chủ. . . Chủ. .

. . nhiều lắm. . . So với các giới chức điều hành khác trong Phòng Thương Mại Việt Miên Lèo, gồm toàn những giáo sư, dược sĩ, bác sĩ, ngài hơn xa lắm, ngài ở khoảng “giữa sĩ” hay “lưng chừng sĩ”, “trung trung sĩ”, kiến thức cao rộng. Sắp xong học “high”, nhưng nếu ông thông dịch viên nào mà dịch là cao học thì không sát nghĩa lắm! Với tài ngoại giao và khoa ăn nói xuất chúng của ngài, sau này nếu ngài đắc cử chức chủ tịch cộng đồng hay chủ tịch hiệp hội, chắc chắn Phòng Thương Mại Việt Miên Lèo sẽ được nở rộng, nâng lên tầm mức quốc tế và đổi danh xưng là “Cơ quan phá hoại kinh tế Đông Dương”.

Nghĩ mình làm ăn buôn bán nhỏ, chẳng đáng gì so với ‘bi di nét’ ba triệu. . . để các giới chức lớn phải quan tâm! Lâm đành chịu thiệt thòi, hàng ngày phải bịt tai để khỏi phải nghe vài chục cú phôn gọi. . . phở!

Bao nhiêu năm đi làm, chung đụng với con cháu chú Sam, mỗi tay, mỗi lưỡi, mỗi môi cười, khác biệt từ ngôn ngữ, phong tục, cách pha trò, cho đến ly café, bữa ăn trưa! . . . Lâm đã ngấy lắm rồi! Bây giờ về sinh sống, làm ăn với cộng đồng, từ sáng đến chiều, bạn bè người đến, người đi, chào hỏi, vui cười, hàn huyên bằng tiếng mẹ đẻ. . . Lâm thấy dễ thở hơn nên thường tâm sự với các bạn:

- Làm ăn trong cộng đồng Việt Nam tuy khó khăn, nghèo, nhưng vui. Đúng là “ta về ta tắm ao ta, dù trong dù đục, ao nhà vẫn hơn”. Nhưng cũng phải coi chừng, ở một góc “ao nhà” có Đĩa!!!!

Vũ Lâm